

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง (Three-way ANOVA) โดยมี ตัวแปรอิสระ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเปรียบเทียบทางสังคม และผลป้อนกลับ ตัวแปรตามคือ การเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี จาก 2 สถาบันการศึกษา ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้ตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 578 คน เป็นเพศชาย 166 คน เพศหญิง 412 คน อายุโดยเฉลี่ย 19.23 ปี ตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 504 คน และอยู่ในคณะครุศาสตร์มากที่สุด 252 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ ส่วนที่ 1 ในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ คือ ทำงานเดี่ยว จำนวน 288 คน และในส่วนที่ 2 ในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ คือ ทำงานคู่ จำนวน 290 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 5 จากนั้นนำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกตัวอย่างที่มีภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงและต่ำแตกต่างกัน โดยใช้เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงคือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 หรือสูงกว่า และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ คือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 หรือต่ำกว่า ได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 303 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายเข้าสู่เงื่อนไข 8 เงื่อนไข ผลปรากฏว่า สามารถแบ่งเป็นบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ 81 คน บุคคลที่มีความหลงตนเองสูงในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ 69 คน บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ 70 คน

บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ 83 คน บุคคลที่มีความหลงตนเองสูงได้รับผลป้อนกลับทางบวก 71 คน บุคคลที่มีความหลงตนเองสูงได้รับผลป้อนกลับทางลบ 79 คน บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำได้รับผลป้อนกลับทางบวก 76 คน บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำได้รับผลป้อนกลับทางลบ 77 คน ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ สถาบันการศึกษา คณะ สถานการณ์และผลป้อนกลับ (N = 578)

ลักษณะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	166	28.7
หญิง	412	71.3
รวม	578	100
2. อายุ		
16	2	0.3
17	3	0.5
18	108	18.7
19	270	46.7
20	125	21.6
21	44	7.6
22	20	3.5
23	6	1.0
รวม	578	100
3. สถาบันการศึกษา		
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	504	87.2
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	74	12.8
รวม	578	100

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. คณะ		
วิศวกรรมศาสตร์	15	2.6
ทันตแพทยศาสตร์	2	0.3
แพทยศาสตร์	28	4.8
วิทยาศาสตร์การกีฬา	8	1.4
วิทยาศาสตร์	22	3.8
เศรษฐศาสตร์	4	0.7
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	19	3.3
อักษรศาสตร์	22	3.8
ครุศาสตร์	252	43.6
รัฐศาสตร์	12	2.1
สหเวชศาสตร์	17	2.9
นิเทศศาสตร์	167	28.9
ศิลปกรรมศาสตร์	9	1.6
สถาปัตยกรรมศาสตร์	1	0.2
รวม	578	100
5. สถานการณ์		
ไม่เปรียบเทียบ	288	50.2
เปรียบเทียบ	290	49.8
รวม	578	100
6. ผลป้อนกลับ		
ทางบวก	290	50.2
ทางลบ	288	49.8
รวม	578	100

ส่วนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

2.1 จากการวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองของบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงและบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ (เดี่ยว) และสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ (คู่)

พบว่าสำหรับบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ (คู่) มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ($M = 4.29, SD = 0.45$) ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ (เดี่ยว) ($M = 4.27, SD = 0.31$)

สำหรับบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ (คู่) มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ($M = 4.78, SD = 0.54$) ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ (เดี่ยว) ($M = 4.75, SD = 0.53$) เช่นเดียวกัน แสดงในตารางที่ 6

2.2 จากการวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองของบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงและบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำที่ได้รับผลป้อนกลับทางบวกและผลป้อนกลับทางลบ

พบว่าสำหรับบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ($M = 4.39, SD = 0.39$) สูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ ($M = 4.18, SD = 0.36$)

สำหรับบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ($M = 4.83, SD = 0.54$) สูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวก ($M = 4.67, SD = 0.52$) แสดงในตารางที่ 6

2.3 จากการวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงและบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำพบว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ($M = 4.76, SD = 0.53$) สูงกว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำ ($M = 4.28, SD = 0.39$) ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6

ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนตัวอย่างของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง
จำแนกตามระดับความหลงตนเอง สถานการณ์ และผลป้อนกลับ (N = 303)

		เงื่อนไข				
ความหลงตนเอง	สถานการณ์	ผลป้อนกลับ	M	SD	n	
ต่ำ	ไม่เปรียบเทียบ	บวก	4.38	0.29	32	
		ลบ	4.18	0.31	38	
		รวม	4.27	0.31	70	
		เปรียบเทียบ	บวก	4.39	0.46	44
			ลบ	4.18	0.41	39
			รวม	4.29	0.45	83
	รวม	บวก	4.39	0.39	76	
		ลบ	4.18	0.36	77	
		รวม	4.28	0.39	153	
	สูง	ไม่เปรียบเทียบ	บวก	4.60	0.48	34
			ลบ	4.85	0.54	47
			รวม	4.75	0.53	81
เปรียบเทียบ		บวก	4.74	0.55	37	
		ลบ	4.83	0.53	32	
		รวม	4.78	0.54	69	
รวม		บวก	4.67	0.52	71	
		ลบ	4.84	0.54	79	
		รวม	4.76	0.53	150	
รวม		ไม่เปรียบเทียบ	บวก	4.49	0.41	66
			ลบ	4.55	0.56	85
			รวม	4.53	0.50	151
	เปรียบเทียบ	บวก	4.55	0.53	81	
		ลบ	4.47	0.57	71	
		รวม	4.51	0.55	152	
	รวม	บวก	4.53	0.48	147	
		ลบ	4.51	0.56	156	
		รวม	4.52	0.52	303	

ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางเพื่อทดสอบสมมติฐานทั้ง 7 โดยมีผลป้อนกลับ สถานการณ์และความหลงตนเองเป็นตัวแปรอิสระ และการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองเป็นตัวแปรตาม ผลการวิเคราะห์ที่ได้แสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง

แหล่งความแปรปรวน	df	F	p
ความหลงตนเอง (A)	1	78.26***	.000
สถานการณ์ (B)	1	0.38	.539
ผลป้อนกลับ (C)	1	0.13	.721
A x B	1	0.21	.644
B x C	1	0.68	.409
A x C	1	12.05***	.001
A x B x C	1	0.41	.523
ค่าความคลาดเคลื่อน	295	(0.21)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บคือ Mean Square error

*** $p \leq .001$.

จากตารางผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง พบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเอง สถานการณ์ และผลป้อนกลับ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 0.41, p = .523, ns$] ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับผลป้อนกลับมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 12.05, p = .001$] ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์กับผลป้อนกลับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 0.683, p = .409, ns$] ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับสถานการณ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 0.21, p = .644, ns$] ผลหลัก (main effect) ของความหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 78.26, p < .001$] ในขณะที่ผลหลักของสถานการณ์ไม่มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ [$F(1, 295) = 0.38, p = .539, ns$] และผลหลักของผลป้อนกลับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 0.13, p = .721, ns$]

สืบเนื่องจากสมมติฐานที่ต้องการทดสอบในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งสิ้น 7 ข้อ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอผลการทดสอบสมมติฐานในแต่ละข้อตามลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับการเปรียบเทียบ

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการเปรียบเทียบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 0.21, p = .644, ns$] จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำจะมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบสูงกว่าในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ ($M = 4.27, SD = 0.31$) มีคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ใกล้เคียงกับเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ ($M = 4.29, SD = 0.45$)

ตารางที่ 8

ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง จำแนกตามระดับความหลงตนเองและสถานการณ์

ความหลง ตนเอง	ไม่เปรียบเทียบ			เปรียบเทียบ		
	n	M	SD	n	M	SD
ระดับต่ำ	70	4.27	0.31	83	4.29	0.45
ระดับสูง	81	4.75	0.53	69	4.78	0.54

เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบต่าง (Contrast) จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางพบว่า บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองแตกต่างจากเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 297) = 0.01, ns$] จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองทั้งในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบและไม่เกิดการเปรียบเทียบไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ ($M = 4.78, SD = 0.54$) และอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ ($M = 4.75, SD = 0.53$) มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองแตกต่างกันอย่างไม่เด่นชัด

เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบต่าง (Contrast) จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางพบว่า บุคคลที่มีความหลงตนเองสูงเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ มีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองไม่แตกต่างจากในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 297) = 0.52, p = .471, ns$] ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่าผู้ที่มีความหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบและไม่เปรียบเทียบไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับผลป้อนกลับ

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับผลป้อนกลับ มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 12.05, p = .001$] จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 5 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำเมื่อได้รับผลป้อนกลับ

ทางบวก ($M = 4.39, SD = 0.39$) มีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ ($M = 4.18, SD = 0.36$)

ตารางที่ 9

ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง จำแนกตามระดับความหลงตนเองและผลป้อนกลับ

ความหลง ตนเอง	ผลป้อนกลับทางบวก			ผลป้อนกลับทางลบ		
	n	M	SD	n	M	SD
ระดับต่ำ	76	4.39	0.39	77	4.18	0.36
ระดับสูง	71	4.67	0.52	79	4.84	0.54

เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบต่าง (Contrast) จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางพบว่า บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวก มีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 297) = 7.58, p < .01$] จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 6 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกและผลป้อนกลับทางลบไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในตารางที่ 9 จะเห็นว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ ($M = 4.84, SD = 0.54$) มีคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวก ($M = 4.67, SD = 0.52$)

เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบต่าง (Contrast) จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางพบว่า บุคคลที่มีความหลงตนเองสูงเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองแตกต่างจากเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 297) = 5.14, p < .05$] แสดงว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบมากกว่าผลป้อนกลับทางบวกซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 6

สมมติฐานข้อที่ 7 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงและบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำ พบว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงมีคะแนนการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ($M = 4.76, SD = 0.53$) สูงกว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำ ($M = 4.28, SD = 0.39$) ดังแสดงในตารางที่ 10

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางพบว่า ผลหลักของความหลงตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(1, 295) = 78.26, p < .001$] โดยบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง สูงกว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7

จากการทดสอบสมมติฐานทั้ง 7 ข้อ สามารถสรุปได้ในตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 10

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
1. บุคลิกภาพแบบหลงตัวเองมีปฏิสัมพันธ์กับการเปรียบเทียบ	พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์	ไม่สนับสนุน
2. Low-Nar & Com > Low-Nar & Non-Com	พบว่า Low-Nar & Com \approx Low-Nar & Non-Com	ไม่สนับสนุน
3. Hi-Nar & Com \approx Hi-Nar & Non-Com	-	สนับสนุน
4. บุคลิกภาพแบบหลงตัวเองมีปฏิสัมพันธ์กับผลป้อนกลับ	-	สนับสนุน
5. Low-Nar & Pos > Low-Nar & Neg	-	สนับสนุน
6. Hi-Nar & Pos \approx Hi-Nar & Neg	พบว่า Hi-Nar & Pos < Hi-Nar & Neg	ไม่สนับสนุน
7. Hi-Nar > Lo-Nar	-	สนับสนุน

หมายเหตุ	Hi-Nar	หมายถึง บุคคลที่มีความหลงตนเองสูง
	Low-Nar	หมายถึง บุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำ
	Com	หมายถึง เกิดการเปรียบเทียบ (ทำงานคู่)
	Non-Com	หมายถึง ไม่เกิดการเปรียบเทียบ (ทำงานเดี่ยว)
	Pos	หมายถึง ได้รับผลป้อนกลับทางบวก
	Neg	หมายถึง ได้รับผลป้อนกลับทางลบ